

Pavouk

Tomáš Dušek

Občas se snažím v krámě i ve skladu uklízet. Vezmu hadr a mezi hromadou krámů se pokouším utřít prach.

Jednou, když jsem ve skladu utíral pult, na který si odkládám různé věci, které momentálně nepotřebuji, jsem se zarazil.

Na jednom místě, v okruhu asi půl metru jsem našel mrtvolky snad deseti vyschlých much. Nebyly to žádné malé mušky ale pořádné velké mouchy.

Tohle dělají pavouci. Chytí mouchu do pavučiny, vycucají ji, a když je hotovo, normálně ji z pavučiny odstříhnou a nechají spadnout dolů, aby se jim neválela v síti mrtvola.

Kouknul jsem nahoru a opravdu. V horní poličce pavučina. Ne nějaká velká. Obyčejná.

Asi pavouk superlovec.

Koukám na pavučinu, najednou bzučení, oknem mi vlítne do skladu moucha a bez nějakých okolků si to zamíří přímo do pavučiny. Chvilku se tam zamítá, jenom aby upozornila pavouka, že je připravená na smrt, a pak ztichne a čeká.

A pavouk, taková malá, vyžraná koule si lážo plážo, beze spěchu k mušce dojde, pustí do ní svůj jed a pak si odejde a čeká, až ten jed dokoná svoji práci.

Koukám se na to a říkám si. Tohle přece není možný. Tady v okolí jsou desítky pavučin a proč zrovna tenhle má takový neuvěřitelný štěstí.

Možná je tam něco, co mouchy přitahuje. Třeba chcíplá myš, nebo jsem si tam zapomněl svačinu. Přece není možné, aby mouchy takhle dobrovolně páchaly sebevraždu.

Vylezu na pult a koukám. Kde nic, tu nic. Jen pavouk už hoduje na mouše, natočený tak, aby na mě viděl.

Koukám na něj, on na mě, pak stočím pohled na tu jeho pavučinu.

Je jiná. Není to typická pavučina. Je propracovanější.

Nakláním hlavu, nahoru dolů, ze strany na stranu a najednou to vidím.

No jasně.

Pavučina je přichycená některými svými vlákny na knize.

Není to obyčejná kniha.

Je to kniha od pana Nakonečného a jmenuje se Lexikon Magie.

Kdo tuhle knihu má, nebo ji alespoň někdy viděl, ví, že na jejích deskách je vytlačený velký pentagram.

A tenhle pavouk filuta si přímo na hroty toho pentagramu uchytil své vlákna. Takže, když se podíváte v určitém úhlu, máte krásný trojrozměrný magický symbol.

Tak to tedy ne. V mém krámě se tohle provádět nebude.

Slezl jsem z pultu a došel si pro smeták.

Vrátím se, vylezu nahoru a koukám.

Pavouk nikde. Opustil mouchu a vyšplhal na sádrovou lebku, která je hned vedle. Stojí přímo na jejím temeni, přední nohy vztyčené, mává jimi jako by hrozil.

Naklonil jsem se nad něj.

„Magie.“ Povídám mu. „Se smí používat pouze k duševnímu rozvoji. Nikdy ne k fyzickému obohacení. Jasný?“

Mával končetinami ještě zuřivěji.

Nevšímal jsem si ho a jeho umělecké dílo jsem zničil. Až později mi došlo, že jsem si tu pavučinu měl vyfotit. Někdy jedním rychleji, než přemýšlím.

Knihu jsem otočil tak, že se k hrotům pentagramu žádný pavouk už nedostane.

A máš po magii, milej zlatej.“ Otočil jsem se k pavoukovi.

Jen tam stál a zuřivě máchal nohama.

Nevšímal jsem si ho. Slezl jsem z pultu, koště uklidil a vrátil se k rozečtené knize.

Ozvalo se zabzučení.

Zvednu oči a sleduju zblblou mouchu. Letí si do míst, kde dříve byla pavučina. V polovině cesty najednou zaváhá, otočí se proti mně a plnou silou mi to napálí do čela.

Omráčená nebo mrtvá mi spadne do klína, přímo do otevřené knihy.

Koukám, pavouk už na lebce není.

Zvednu se, vyfouknu mouchu z knihy ven z okna na dvorek.

Sednu si.

Znovu zabzučení, tentokrát moucha ani nezaváhala a plác. Znovu přímo mě do obličeje.

Nevím, kam spadla. Nenašel jsem ji.

Ozvalo se zabzučení a vosa. Srazil jsem ji knihou. Když jsem ji vyhazoval ven, měl jsem pocit, že slyším sršně.

Rychle jsem zavřel okno.

Trvalo dva dny, než pavoučí kouzlo zesláblo. Musel jsem vypadat jak blázen, když jsem se venku pořád oháněl a mával rukama. Naštěstí pomohl silný repelent.

Pavouk zmizel. Prolezl jsem police a regály a hledal jsem pavouka. Nikde nic.

Až ho najdu, hrozně se mu pomstím.

Ještě nevím jak, ale něco vymyslím.

Mimochodem. Nezná někdo obranu proti pavoučí magii?

201107151009